
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

67e jaargang nummer 5, 2018

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Een dankjewel van Chris Konings + Noodkreet voor het Jeugdfonds	3
Aanmelding Ledenvergadering en “After Party” 2018	4
Begroting 2019	5
Ko van der Weijden (72), marathontopper in de jaren zeventig, overleden	6
Advertentie Liefers Health Management	7
In Memoriam Imke Parlevliet-Vaal	8
Landenwedstrijd ten bate van Watersnoodramp	9
Berlijn 2018	10
Advertentie Jamin Sports	13
Mijn verhaal achter de foto 2	14
Advertentie Praktijk Energiek	15
Herfstige gedachten	16
Advertentie EK Cross 2018	19
Voor het voetlicht: Anita Meijer	20
Een heerlijk fietsuitje met de vrienden van de atletiek	26
Nederlandse atletiekdames op zee	28
Advertenties Herzog Medical + advert. YALP	31
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	32
Voetlichtflits – Doping special	36
Vrienden Golftoernooi 2018	37
Advertentie Global Sports Communication	38
Onze jarigen	39
Bijzondere jarige: Riet van der Enden	40

Kopij Vriendenband december 2018

Graag vóór 20 november 2018

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

Beste Vrienden,

Het zomerseizoen zit er op en de herfst is weer in aantocht. We hadden een mooie zomer met uitzonderlijk veel zonnige dagen en vooral ook veel atletiekspektakel.

Een fors team met 45 atleten toog in oranje tenue naar Berlijn en in de soms bloedhete Duitse hoofdstad vocht ieder zijn of haar eigen strijd. Het leverde acht medailles en twee Nederlandse records op, maar ook een schat aan ervaringen. De kleur van de medailles had soms anders mogen zijn. Dat gold niet voor Sifan Hassan met haar magistrale zege op de 5.000 m of de wijze waarop Susan Krumins zilver behaalde op de 10.000 m. Ook het brons van Lianne de Witte (400 m) en Jamille Samuel (200 m) en het zilver op de 4x100 m vrouwen overtuigden. En Dafne Schippers ging toch maar mooi met drie medailles naar huis. Tsja, het waren toch vooral de vrouwen die voor het eremetaal zorgden. Het leverde kippenvel op in een ambiance die als typisch Duits te schetsen valt. Een publiek met kennis van atletiek dat haar helden luidruchtig koesterde. Maar ook de Nederlandse supporters lieten zich horen en waren zelfs in het grote Olympiastadion zichtbaar aanwezig. Dank aan onze Deutsche Freunde die voor een geanimeerde supportersmeeting zorgden.

In de luwte van deze nazomer maakte Rutger Smith zijn statement richting WADA om achter de schone atleten te blijven staan en de schorsing van Rusland in de strijd tegen doping te handhaven. Als er iemand recht van spreken heeft om zo'n pleidooi voor een sportcode van respect en fair play te houden, is het Rutger wel. Wars van politieke inkleuring; het getuigde van moed om zijn stem te laten horen.

Maar ook de jeugd deed korter bij huis van zich spreken. Niet alleen tijdens de C-Spelen in Amsterdam maar ook met de glansrijke overwinning tijdens de C-interland in Münster. Dat de Duitse atleten nog in vakantiestemming waren, is geen excuus. Wel zijn er zorgen over het voortbestaan van het Jeugdfonds, wat zijn bestaansrecht in de afgelopen jaren ruimschoots heeft bewezen. Met de niet-aflatende inzet van kartrekker Wim van der Krogt ligt nu een vijfjarenplan op tafel om het fonds een 'doorstart' te geven naar een nieuwe periode. Het plan verdient ons aller steun!

We maken ons op voor de After Party en de (korte) ALV op zaterdag 27 oktober a.s. bij a.v. De Spartaan in Lisse, waar ik jullie weer graag hoop te ontmoeten. Dat geldt trouwens ook voor de EK Cross op 8 december a.s. met talentvolle teams bij de junioren en ervaren 'seniors' als Khalid Choukoud en, wederom, Sifan Hassan. Laat deze kans in eigen land niet verloren gaan en kom eens langs op Beekse Bergen.

Tot ziens!

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl.

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

In verband met de AVG wet die dit jaar in werking getreden is delen wij jullie mede, dat we natuurlijk altijd heel secuur omgaan met de gegevens van de leden. Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via de Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Nieuwe leden

- Ron van Steenhoven, Blondeelstraat 62, 3067 VA Rotterdam
- Janneke Hulshof, Verhalstraat 7, 2316 LD Leiden
- Michel van Eijkelenburg, Clarissenhof 299, 5041 RV Tilburg

Overlijden

- Op 31 augustus is Imke Parlevliet-Vaal overleden. Zie ook het In Memoriam op pag. 8.

Opzegging lidmaatschap

- M. van Haalen
- Anne van Heeckeren

Wijzigingen

- Eduard Talstra, nieuw adres: Carneool 2, 9207 GE Drachten
- Marjo van Agt-Ruyters, nieuw adres: Borghoutspark 22, 5502 JZ Veldhoven
- Herman de Jong, nieuw adres: Sara de Bronovoland 37, 1705 MD Heerhugowaard
- Eric Roeske, nieuw adres: Israelslaan 16-III, 3582 HM Utrecht
- Gerfred Greveling, nieuw adres: Dorpsstraat 251, 1749 AE Warmenhuizen
- Ben Japink, nieuw adres: Algolstraat 50, 7521 HN Enschede
- Ray van Asten, nieuw adres: 39607 Belfair Way, North Anthem Arizona 85086, USA; tel. 623-440-1500

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Algemene Ledenvergadering 27 oktober 2018 te Lisse
- EK Cross 9 december 2018 Tilburg Beekse Bergen.

Een dankjewel van Chris Konings

In de loop van de afgelopen maanden hebben we bijna allemaal wel gehoord van de ellende die Chris Konings moest doormaken na de diagnose van een gezwel aan de lever. Velen van u heb ik via de mail op de hoogte kunnen houden van het verloop van de behandelingen. Het doet me ontzettend goed nu in De Vriendenband een bericht van Chris zelf te plaatsen.

cvdM

Beste atletiekvrienden,

vandaag 18 september heb ik heel rustig stap voor stap in het bos gewandeld. Mannen van mijn hardlooptroep van AV Impala hebben me opgehaald en meegenomen naar mijn vertrouwd parkoers. Het is 3/4 jaar geleden dat ik daar voor het laatst was.

In die tijdspanne is er heel wat gebeurd; acht chemokuren en alles wat daar bij hoort.

Ik wil jullie van de Vrienden heel erg bedanken voor de vele kaarten en berichtjes die ik vanaf januari mocht ontvangen. Dat was heel bijzonder en het heeft mij en Elly erg goed gedaan. Sinds 14 dagen, na de laatste chemo, gaat het per week een beetje beter.

Op 5 november weer naar de oncoloog. Hij zal controle doen maar geen voorspelling geven voor het verdere verloop. Kanker is een rotziekte waarbij geen enkele voorspelling past.

Via Chris van der Meulen hou ik jullie op de hoogte. Zo werkt dat bij de Vrienden.

Groeten uit Drachten van Chris Konings

Noodkreet voor het Jeugdfonds

Om er zeker van te zijn dat de Vrienden van de Atletiek ook in de toekomst hun bijdrage aan een aantal belangrijke zaken, zoals het Jeugdfonds, kunnen voortzetten moeten er extra financiële bronnen worden gevonden. Er wordt druk naar partners en sponsors gezocht. Ook zouden we graag terug willen naar de herinvoering van de bijdrage van de Atletiekunie voor Internationale Jeugdwedstrijden, zoals dit tot 2015 gebeurde. Het effect van al deze inspanningen zou een stap in de goede richting betekenen en een langere voortzetting dan de nu geplande vijf jaar mogelijk maken. Als daar geen oplossing voor gevonden wordt, zou het fonds, met de bijdrage vanuit de Vrienden, na vijf jaar uitgeput zijn. Het zou zonde zijn als alles wat met heel veel inzet is opgebouwd, zo maar teloor zou gaan. Een fase, waarin de EK Atletiek in Amsterdam en de EK Cross in Tilburg het podium was voor de Nederlandse atletiek. Een fase waarin we ook genoten van ook internationaal aansprekende medailles. Laten we er alles aan doen om de jeugd te blijven inspireren tot dergelijke prestaties. Het artikel verderop in deze Vriendenband 'Wat is er nou zo leuk aan jeugdathletiek?' mag een extra stimulans zijn om de 'gap' tussen talent en top te dichten!

Bestuur Vrienden van de Atletiek

Aanmelding Ledenvergadering en “After Party” 2018

Zaterdag 27 oktober 2018 in de vernieuwde accommodatie van **AV De Spartaan, Sportpark Ter Specke**
Spekkelaan 8, 2161 GH Lisse

Na de geslaagde reünie in Elburg gaan wij de Algemene Ledenvergadering van dit jaar organiseren op 27 oktober 2018 bij De Spartaan in Lisse.

Tijdens deze bijeenkomst zal niet alleen de ledenvergadering worden gehouden, maar tevens een programma worden gepresenteerd waarbij teruggekeken zal worden op het afgelopen atletiekjaar. Op dit moment zijn wij druk bezig om dat programma gestalte te geven, maar om je alvast te informeren zodat je hiermee de datum kan vastleggen in je agenda, deze aankondiging. Via de nieuwsflits zal actuele informatie worden verstrekt. Zeker is dat er voldoende tijd zal zijn om elkaar te ontmoeten. De bijeenkomst zal niet bestaan uit “braaf zitten luisteren”.

Het programma ziet er op dit moment als volgt uit:

10:00 – 11:00 uur Ontvangst met koffie/thee en iets lekkers.

11:00 – 12:00 uur Algemene Ledenvergadering

12:00 – 13:00 uur Aperitief

13:00 uur Lunch en “after party” 1e gang.

Lisanne de Witte (winnares brons op de 400 m op het EK) en haar coach Sven Ootjers hebben al toegezegd te komen. Met andere topatleten zijn wij nog in gesprek. Verder zullen van de Atletiekunie Eric van der Burg (voorzitter) en Charles van Commenée (hoofdcoach) aanwezig zijn.

16:00 uur Einde bijeenkomst.

De kosten voor deze reünie zijn € 35,- p.p. Daarvoor krijg je bij binnenkomst iets lekkers en onbeperkt koffie en thee tot aan de lunch, een luxe lunch en 3 consumptiebonnen per persoon. Je kan je tot uiterlijk 20 oktober opgeven voor deze reünie door middel van betaling op rekeningnummer: NL89 RABO 0357 8739 39 t.n.v.: Vrienden van de Atletiek (onder vermelding van: ALV 2018 en After Party).

Bij Wim van der Krogt kun je terecht voor nadere informatie en ideeën:

- Mailadres: wimvanderkrogt@xs4all.nl

- Telefoonnummer: 071-5891685 / 06-53561350

Geef het ook aan Wim van der Krogt door als je speciale dieetwensen hebt (vegetarisch).

Begroting 2019 Vrienden van de Atletiek

Het bestuur stelt aan de leden de volgende begroting voor 2019 voor:

Baten:

Contributies	€14.750	
Advertenties	€1.500	
Bijdrage Atletiekunie	€1.000	
Donaties	€700	
Reünie/after party	€3.000	
Supportersreizen	€15.000	
Totaal baten		€35.950

Lasten:

Vriendenband	€8.000	
Reünie/after party	€3.500	
Bestuurskosten, representatie	€2.000	
Promotiekosten	€500	
Algemene kosten	€950	
Supportersreizen	€14.000	
Internationaal overleg	€2.000	
Afdracht aan Jeugdfonds	€5.000	
Totaal lasten		€35.950
Saldo baten en lasten		€0

Toelichting:

De contributie hoeft bij deze begroting niet verhoogd te worden.

Na de geslaagde reünie in Elburg zal ook in het voorjaar van 2019 een reünie gehouden worden. Ideeën van de leden waar en wanneer deze reünie gehouden zal worden zijn welkom. In 2019 staan op het programma de EK indoor in Glasgow en eventueel de EC Teams 1° divisie (plaats hiervan is momenteel nog niet bekend). Hiervoor kunnen via de Vrienden tickets worden gereserveerd in een Oranjevak.

Voor andere internationale wedstrijden, zoals de WK in Doha, bestaat de mogelijkheid om tickets te reserveren via onze sports agent en adverteerder Jamin Sports.

Om de continuïteit van het Jeugdfonds te waarborgen en het interen op het vermogen te minimaliseren zal het bestuur in overleg treden met onder meer het bestuur van de Atletiekunie en verder onderzoek doen naar eventuele andere inkomensbronnen en donaties.

Namens het bestuur van de Vrienden,
Hans van Kuijen, penningmeester

Ko van der Weijden (72), marathontopper in de jaren zeventig, overleden

De lijst met clubrecords van AV'23 herinnert aan een bijzondere carrière. Ko van der Weijden, de beste van die vereniging op de marathon, is op 30 juli overleden. Op 72-jarige leeftijd stierf hij aan darmkanker.

Met een tijd van 2 uur 14 minuten en 47 seconden is Van der Weijden houder van dat clubrecord. Hij liep die tijd op 10 juni 1978 in Sneek. Ook op de 15 kilometer, de 10 Engelse mijl, de uurloop en de 25 kilometer prijken zijn tijden nog steeds - veertig jaar na dato - op de recordlijst. Al die records kwamen trouwens in Van der Weijdens topjaar 1978 tot stand. In dat jaar had Van der Weijden in minder dan negen maanden vijf keer een marathon gelopen: Apeldoorn, Sneek, Praag, Kosice en New York. De laatste twee binnen een tijdsbestek van drie weken. Ook legde hij dat jaar nog het klassieke rondje Haarlemmermeer (60 kilometer) af in 3.43.11.

Ko van der Weijden
(bron: AW nr. 21 1978)

Die marathon in Sneek was een bijzondere. Op een koude lentedag liep Van der Weijden zijn beste tijd, al werd hij gehinderd door maagklachten en diarree. Voor de toeschouwers was dat goed te zien. De cafeïnepillen, die bondsarts Hans Keizer had voorgeschreven, hadden niet het beoogde effect.

In 1976 was Van der Weijden in Amsterdam nationaal kampioen op de marathon geworden. Het was de door de hitte zware tweede editie van het evenement. In de door de Belg Karel Lismont gewonnen wedstrijd (2.18.48) werd Van der Weijden vijfde (2.31.30). Als eerst aankomende Nederlander mocht hij zich nationaal kampioen noemen.

Roelof Veld werd in 1978 Nederlands kampioen in 2.14.02, een nieuwe nationale toptijd. Dat was een verbetering van de chrono die Van der Weijden enige maanden eerder tijdens de Midwintermarathon in Apeldoorn had neergezet. Al snel werd gefluisterd dat het parkoers, dat de organiserende vereniging Horror had uitgemeten, niet de vereiste 42 kilometer en 195 meter lang zou zijn.

De wedstrijd in Sneek gold als kwalificatie voor de Europese kampioenschappen, die later dat jaar in Praag werden gehouden. Daar eindigde Van der Weijden, weliswaar beste Nederlander, betrekkelijk kleurloos als 22e. Het was de tijd dat Nederland in de marathon maar weinig voorstelde en dat aan de spaarzaam gelopen stadsmarathons nog geen grote commerciële waarde werd toegekend. Het jaar na „Sneek" raakte Van der Weijden geblesseerd. Daarna heeft hij nooit meer een goede marathon gelopen.

Van der Weijden was betrekkelijk laat met atletiek begonnen. Maar zo rond zijn twintigste was het echt raak. Fanatiek maakte de tengere Ko soms op de baan, maar vooral op de weg ontzettend veel kilometers. Langeafstandslopers die terugkijken op de jaren zeventig erkennen vaak dat ze toen juist veel te veel hebben gelopen om tot optimale prestaties te komen. Van der Weijden zal daar geen uitzondering op zijn geweest.

De zeer individualistisch ingestelde Van der Weijden is pas later een clubman geworden. Die instelling maakte hem misschien wel geschikt voor topsport, maar natuurlijk niet erg geliefd bij veel AV'23-ers. Toch was hij de laatste jaren bij de club betrokken. Recentelijk liet hij weten iets te willen betekenen bij het trainen van lopers. Toen zag hij er fit en sterk en vooral fanatiek uit, constateerde een medeloper. In 2015 deed Van der Weijden nog mee aan de mastercompetitie. Zijn 5000 meter was goed voor een clubrecord in de 65+-categorie. Dat najaar was hij een van de lopers van de 4 x 200 meter-mastersploeg van AV'23 bij de NK estafettes in Amstelveen. Zijn overlijden, op 30 juli, meldden zijn zoons Jeroen en Marco aan de Atletiekunie, waarna AV'23 werd geïnformeerd.

Guus Mater

- ◆ Preventief Medisch Onderzoek Bedrijven (Verplichting op basis van Artikel 18 van de Arbowet)
- ◆ Bedrijfsvitaliteitstrajecten
- ◆ Advies
- ◆ Informerende Presentaties

Meer informatie

Info@liefershealthmanagement.nl 0648335997 liefershealthmanagement.nl

In Memoriam Imke Parlevliet-Vaal

Op donderdag 6 september 2018 hebben wij afscheid van Imke genomen tijdens een herinneringsbijeenkomst in de Aula van de Begraafplaats 'de Leeuwerenk' in Wageningen.

Het was een mooi, warm afscheid met mooie muziek van onder andere Borcelli, 'Con te partirò', bij het binnendragen van Imke door haar kinderen en kleinkinderen. Er waren familie, vele mensen van de universiteit, burens en kennissen aanwezig. Ondergetekende vertegenwoordigde de Vrienden van de Atletiek. Verder waren aanwezig onze vrienden Paul van Gool en Selma Heystek met partner.

foto: familiearchief

Echtgenoot Jan Parlevliet gaf een samenvatting van al haar activiteiten en memoreerde haar atletiekverleden van 1952-1958. Ze was onder andere lid van Sagitta, Hollandia, Celebes en Kometen. Ze won titels op verschillende Nederlandse kampioenschappen, zoals in 1952 bij de junioren op de 60 m horden en in 1955 en 1956 bij de senioren op het verspringen.

In latere jaren nam ze deel aan kampioenschappen bij de veteranen, zoals in 1979 in Hannover, in 1980 in Helsinki en in 1981 in Christchurch, waar zij op de vijfkamp tweede werd met 3224 punten. Imke was allround, vond meedoen belangrijker dan winnen, maar was een goede atlete.

Verder heeft zij van 1983 tot 1994 in het Vriendenbestuur gezeten als commissaris en in 1994 als vicevoorzitter. Buiten haar atletiek was ze goed in tennissen, bridgen en vele sociale activiteiten.

Als 'Vrienden van de Atletiek' zullen we ons haar herinneren als een enthousiast bestuurslid en bezoeker van NK's met haar Jan.

Ons medeleven gaat uit naar haar man Jan, kinderen, kleinkinderen en partners. Wij wensen ze veel sterkte met het verwerken van het verlies van deze sympathieke atlete en vriendin van de atletiek.

Bob Vos

Landenwedstrijd ten bate van Watersnoodramp

Vorige maand, op 30 september om precies te zijn, was het 65 jaar geleden dat er in het White City Stadion in Londen een landenwedstrijd plaatsvond tussen Engeland en Nederland. De opbrengst hiervan was bestemd voor het Nationaal Rampenfonds ten bate van de slachtoffers van de watersnoodramp die eerder dat jaar, op 1 februari 1953, onze provincie Zeeland zo hard had getroffen. Het was onze vriend Teun Aret, zelf deelnemer aan die landenwedstrijd, die ons hierop attendeerde.

Een echte landenwedstrijd was het eigenlijk niet, memoreert Aret, eerder een avondwedstrijd voor een goed doel. Op elke discipline deden er twee deelnemers per land mee, met daarnaast enkele 'lady events'. Daar kwam bij dat de omstandigheden verre van ideaal waren; het plensregende en het was er koud (15°C). Desondanks zaten er maar liefst 20.000 toeschouwers in het stadion. Die zagen de Engelse atleten winnen, bij de heren met 102 tegen 59 en bij de dames met 66 tegen 41 punten. Onze damesploeg was danig verzwakt, doordat Fanny Blankers-Koen en Puck Brouwer niet konden deelnemen. Een van de weinige Nederlandse overwinningen bij de dames kwam, blijkens de AW-rapportage van deze wedstrijd, op naam van Wil Lust, die de 80 m horden voor haar rekening nam.

Bij de heren werden drie van de vijftien onderdelen door onze atleten gewonnen. Joop Fikkert tekende met 61,49 m voor de overwinning bij het speerwerpen die hij op de reis er naartoe al had voorspeld. Henk Visser rekende af met het fabeltje dat hij alleen in warme omstandigheden tot goede dingen in staat zou zijn en won het verspringen met 7,28 m, een van zijn beste jaarprestaties. Man van de wedstrijd werd echter Teun Aret die, na eerder op de korte sprint te zijn gediskwalificeerd, op de 220 yards geladen aan de start verscheen, om vervolgens als een kanonskogel van start te gaan en de aldus opgebouwde voorsprong met succes te verdedigen. Hij finishte in 22,3 s, 0,2 seconde sneller dan de Brit George Ellis, die een jaar later op de EK in Bern maar liefst drie medailles zou veroveren: brons op de beide sprintnummers en zilver op de 4 x 100 m estafette. De opbrengst van de wedstrijd, 4000 gulden, ging naar het Nationaal Rampenfonds.

Wat deze terugblik echter opmerkelijk maakt is dat we nu, 65 jaar later, terugblikken op een wedstrijd waarin Aret onder startnummer 65 een hoofdrol speelde. Voer voor getalsfetisjisten, zou ik zeggen.

Piet Wijker

Teun Aret verslaat de Brit George Ellis op de 220 yards. De foto haalde de cover van AW nr. 18 van 1953. (foto beschikbaar gesteld door Teun Aret)

Berlijn 2018: hoe warm het was, en hoe geweldig

Het EK (7 tot en met 12 augustus 2018) in Berlijn ligt al weer een tijdje achter ons. Maar de Nederlandse successen (acht medailles) en de geweldige ambiance in het Olympia stadion vergeten we niet zo snel. Dit ondanks het feit dat het kwik meerdere dagen richting de 40 graden kroop en zelfs het kijken daardoor een vermoeiende bezigheid werd.

Want heet was het. Vooral in en rond het Breitscheidplatz (hartje Berlijn), waar de kwalificaties kogelstoten, snelwandelen en de marathon plaatsvonden. Een kwartiertje in de brandende zon voelde als een aanslag op je lichaam. Bestuurslid Ed Turk had samen met Laurens Storm voor ongeveer 120 Vrienden en hun introducées zeer mooie plaatsen met korting geregeld, waaronder in Vak K (in de bocht van de 200 meter) en de laatste dagen ook voor Vak O (ter hoogte van de 1500 meter-start). Niemand kon van tevoren weten dat de zon zo uitbundig zou schijnen en Vak K in de ochtenduren zou veranderen in een oven. Mede vanwege het gevaar voor oververhitting was de organisatie de eerste dagen erg soepel met de zitplaatsen en gold er in feite een vrije keuze, tenzij iemand perse op zijn eigen plaats wilde zitten. 's Avonds lag Vak K heerlijk in de schaduw.

Klapmomenten

Het Duitse atletiekpubliek staat bekend om zijn sportiviteit en dat was dit keer niet anders. Hoewel de Duitse atleten extra aandacht kregen en het gejuich oorverdovend was toen discuswerper Robert Harting het stadion betrad, klaptten de toeschouwers voor iedereen die iets belangrijks deed.

Over klappen gesproken, wie met alle 'klapmomenten' meedoet, heeft aan het einde van de dag bijkans geen handen meer over. Want niet alleen klap je voor iemand die wint, ook voor iemand die valt of wordt voorgesteld of (voor de echte fans) het stadion binnenkomt, na een goede worp of sprong, bij een ereronde of een leuk muziekje. En natuurlijk als de atleten om ondersteuning vragen.

Over de prestaties van de Nederlandse ploeg (43 atleten) is al veel en wat mij betreft voldoende geschreven. Van tegen-vallende prestaties tot het verrassende brons van Lisanne de Witte op de 400 meter en Daphne Schippers die niet kampioen werd, maar wel drie medailles won. Voor mij was de zilveren race van Susan Krumins op de 10.000 meter een van de hoogtepunten.

Susan Krumins, dolblij met haar tweede plaats op de 10.000 m. (foto's Ed Turk)

(vervolg pag. 12)

Wat heeft zij gestreden voor haar medaille. Ook het polsstokhoogspringen bij de mannen was superspannend tot het einde. Dergelijke spanning en sfeer kun je alleen maar in een stadion beleven.

Gratis rondleiding

Het aardige van een zesdaags toernooi is dat er ook nog ruimte is voor andere zaken. Wie de hitte voor lief nam, kon Berlijn ontdekken, althans een deel, want de stad heeft zoveel bezienswaardigheden dat een paar dagen te weinig zijn. Zelf heb ik met manlief de stad en omgeving vooral per fiets verkend, waarbij de Mauerweg een echte aanrader is. Voor de Vrienden was er op de laatste zondag een gratis rondleiding door Berlijn, aangeboden door Benjamin Woolnough van Jamin Sports, het bureau dat voor de Vrienden ook onderdak regelt. Hier namen 15 Vrienden aan deel en zij hebben gedurende de 4 uur durende wandeling veel nieuwe dingen gehoord.

Helaas moest ik dit aan mij voorbij laten gaan. Als een van de 100 (vrijwillige) chaperonnes had ik op dat moment dienst en begeleidde ik atleten, die voor de dopingcontrole waren geselecteerd, naar de plaats waar het onderzoek plaatsvond.

Meet&Greet

Zestien Vrienden en partners maakten gebruik van de uitnodiging van de Duitse supportersvereniging voor een Meet&Greet op donderdag. Samen met Franse, Zweedse, Engelse en Griekse atletiekvrienden werden we met bussen van het Olympisch stadion naar Hotel Intercontinental vervoerd. Daar werden we gastvrij ontvangen met hapjes, drankjes en toespraken. Er werd vooral onderling bijgepraat, want nieuwe buitenlandse vrienden maken, dat was er nog niet bij. Misschien dat bij een volgende keer daar iets op gevonden kan worden. Maar ook al bleven de contacten beperkt tot landgenoten (uitzonderingen zoals Ed Turk, Laurens Storm en voorzitter Rien van Haperen daargelaten), het was een aangename middag, die bovendien nog een leuke groepsfoto opleverde.

De groepsfoto van de supporters tijdens de Meet&Greet in Hotel Intercontinental.

Een mini-peiling in het oranje vak leerde tot slot dat er vooral tevredenheid heerste over het toernooi en de inspanningen van Ed, Laurens en Ria voor de tickets en andere zaken. En natuurlijk de verbondenheid en gezelligheid om met elkaar te genieten van de mooie atletieksport. Voor herhaling vatbaar dus.

Paulien van den Berge

JAMIN

SPORTS

WORLDWIDE TRAVEL AND TICKET PACKAGES

EURO CROSS - TILBURG - DEC 2018

EURO INDOOR - GLASGOW - MAR 2019

WORLD CROSS - AARHUS - MAR 2019

EURO TEAMS - BYDGOSZYCZ - AUG 2019

MULTI EVENT - GOTZIS - MAY 2019

WORLD CHAMPS - DOHA - SEPT 2019

FLEXIBLE PACKAGES

GREAT SEATS GREAT LOCATIONS

GREAT PRICES

THE FRIENDLY WAY TO TRAVEL

INFO@JAMINSPORTS.CO.UK

WWW.JAMINSPORTS.CO.UK

facebook/jaminsports (+44) 0800 840 1116

Mijn verhaal achter de foto 2

Aan de hand van een tweede foto van de Nederlandse ploeg voor de Europese atletiekkampioenschappen van 1962 vervolgt Henk Snepvangers zijn in de vorige Vriendenband gepubliceerde verhaal over zijn ervaringen in Belgrado (red.).

Vertrek van de Nederlandse ploeg van Schiphol naar de EK in Belgrado in 1962. Midden op de vliegtuigtrap Henk Snepvangers.

(foto archief Atletiekerfgoed)

Ondanks dat er buiten het stadion en het streng bewaakte verblijf weinig te beleven viel, was er nog een ontvangst bij de Nederlandse ambassadeur in Belgrado, waarbij de echtgenote van de toenmalige president van Joegoslavië Generaal Tito aanwezig was. Dit vond plaats in een prachtig landhuis aan de rand de stad, waar op het terras een rijkdom aan gerechten stond uitgesteld. Het was op een prachtige zomeravond en zoiets had “Hendrik van de degelijke stampot” nog nooit meegeemaakt. Ik herinner me ook nog dat de militaire attaché met een geffecteerde stem aan Cees Koch vroeg: “Geldt bij het discusswerpen alleen de afstand, of wordt ook de sierlijkheid van de worp mede beoordeeld?” Hierop reageerde Eef Kamerbeek, die dankzij zijn jarenlange internationale carrière ervaring had met dit soort pappenheimers, met de opmerking: “Welnee, je moet dat ding zo ver mogelijk wegflickeren!” De man slikte de hete aardappel meteen door, veranderde van toon en heeft de avond verder met iedereen gezellig staan keuvelen.

Bij terugkeer in Nederland stond ons een huldiging van de KNAU en een persconferentie in een ontvangsthal van Schiphol te wachten. Na diverse mooie woorden en interviews stapte ik met een dikke bos bloemen, dronken van emotie, in Amsterdam op de trein om naar mijn thuishaven Bergen op Zoom te reizen. Na alle euforie die mij was overkomen, maakte ik voorstellingen over mijn ontvangst in Bergen op Zoom. Mogelijk een commissie van ontvangst, een rondrit in een koets of misschien wel een muzikaal onthaal door de Fanfare.

Verwachtingsvol stapte ik in Bergen op Zoom uit de trein op een totaal verlaten perron. Het was al avond en donker. Het miezerde en het was een guur en troosteloos weer. Het station en stationsplein waren op enkele medereizigers na verlaten en het was er pijnlijk stil. Alleen Janus Bastiaansen, taxichauffeur en een fervent fan van mij, had dienst. Hij begroette mij op zijn geëigende uitbundige wijze met de woorden: *Gadverdoeme wa hedde gij goed gelopen!* Hij reed me kosteloos naar mijn thuis in een achteraf gelegen straat, waar ik werd opgewacht door twee personen; mijn moeder (mijn vader was overleden) en een supporter die ook sportberichten schreef voor de krant "Het Brabants Nieuwsblad".

De andere dag stond er dan ook een artikel in deze krant met als kop "Koude thuiskomst voor Snepvangers" en als slotzin: "De thuiskomst was even grauw als de lucht waaruit de gehele dag regen was gevallen."

Zo ontwaakte ik uit mijn droom en landde weer met twee benen op deze wispelturige aardkloot.

Henk Snepvangers

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezig parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

WOLFF & BROSCHERHOFEN
ENERGIEK

Herfstige gedachten

Als trainer van een 1500 meter-loper (even onder de vier minuten) maakte ik ooit eens het volgende mee, dat ik je zal vertellen in de vorm van een bewerking van een klassieker, die ‘iedereen’ op school leerde. Het betreft het gedicht van P. N. van Eyck: “De tuinman en de dood.”

De hardloper en de herfst.

Trainer:

Vanmorgen ijlt een loper blauw van kou
het sportpark uit: “Trainer, trainer, gauw!

Ginds, in het sportpark, trainde ik dag na dag,
Toen zag ik de Herfst met zijn grimmige lach.

Ik schrok, en haastte mij langs de andere kant
Maar zag nog juist de stormen in zijn hand.

Trainer, laat mij spoorlags gaan,
Heel ver weg van deze kunststofbaan!” –

Vanmiddag (lang reeds was hij heen gespoed)
Heb ik in het bos de Herfst ontmoet.

“Waarom,” zo vraag ik, terwijl hij blaad’ren wegvaagt,
“Hebt gij van morgen vroeg mijn atleet verjaagd?”

Glimlachend antwoordt hij: “Ik begrijp het niet.
Er is toch het woud en een zaal als het giet?”

Zelfs wedstrijden kan hij nog lopen, in ‘t bos.
Laat hem maar komen. Naar indoor of cross.”

Tja, onze toppers van Team NL trainen als het koud wordt in warme oorden en als ze in Nederland zijn, kunnen de beoefenaars van snelle, explosieve, technische en kracht-onderdelen prima terecht in de hal op Papendal. Die hal is ook deels bruikbaar voor baanlopers over midden- en langere afstanden, maar biedt deze doelgroep al iets minder mogelijkheden. Degenen die net onder de top zitten en -serieuze- breedtesporters zijn veel afhankelijker van hoe de komende winter zal zijn en gelegenheden als Omnisport, de Ilionhal en dergelijke zijn ook maar voor een beperkte groep atleten deels inzetbaar. Als je

overdag op school zit of werkt, is het -beschutting biedende, maar donkere- bos 's avonds geen prettig alternatief en voor die atleten eigenlijk alleen in het weekend goed bruikbaar. Moet je trouwens wel in de buurt van een geschikt loop-bos wonen. Winterse wedstrijden? Ook de crosscountry is al jarenlang een ondergeschoven kindje, ondanks meerdere, en intussen vooral minder geslaagde pogingen om een écht nationaal cross-circuit op te tuigen.

En toch....., waarom moet je bang zijn voor minder ideale trainingsgelegenheden? Er is nog altijd, zoals Mark Rowlands, de uit Wales afkomstige filosoof ons liet zien in zijn boek 'De mens is een rennende aap' de gelukzalige staat van het hardlopen. Dat gaat altijd op. Rowlands toont er in wat het leven de moeite waard maakt door de ervaring van het hardlopen.

'Zoals een hond het gelukkigst is wanneer hij wolfachtige dingen doet (konijnen achternazitten), zo is de moderne mens evolutionair gezien nog altijd een 'rennende aap'. Het fundament van 2 miljoen jaar als jager-verzamelaar heeft ons slecht toegerust voor ons huidige sedentaire bestaan [= wonen op een vaste plaats, niet meer rondreizen Hugo]: we zijn nog altijd gemaakt om te rennen (zij het dat we geen voorbeeldige hardlopers zijn, want het is een misverstand dat evolutie leidt tot perfectie).'

Voor Rowlands is een duurloop geslaagd als hij op het punt komt waarop nadenken ophoudt en de gedachten vanzelf beginnen te komen.

'Die gelukzalige staat is het gevolg van enerzijds het ritme van het hardlopend lichaam en anderzijds pure vermoeidheid. Het brein gaat in de 'spaarstand', de uitgeputte geest wordt leeg, de vaste gedachteassociaties die iemands persoonlijkheid uitmaken worden losser, en in plaats daarvan zijn er gedachten 'die uit het niets komen [...] en weer verdwijnen in een zwart gat'. Maar voordat het zover is maakt de loper nog een 'cartesiaanse fase' door, waarin de geest tegen het lichaam spreekt. 'Breng me nog een kilometer verder, zeg ik tegen mijn benen, dan mogen jullie even wandelen' – zo probeert hij zijn lichaam te misleiden. Als filosoof weet Rowlands dat Descartes geen gelijk kan hebben met zijn opvatting dat lichaam en geest gescheiden zijn.

'En toch ben ik tijdens een duurloop soms geneigd hem te geloven', geeft de hardloper toe.'

Ook bij slechte omstandigheden kan je door het beoefenen van je sport enorm veel voldoening oogsten. Willem Schoonen interviewde in november 2017 voor TROUW Jenny Slatman, filosoof, Tilburgs hoogleraar en zij onderzoekt hoe lichamelijke wordt beleefd, gevoeld en vooral besproken. Het lijkt soms dat geest en lichaam op gespannen voet staan.

Een greep uit dat interview.

Hoe voelen, denken en praten we over lichamelijke? Daar gaat het Slatman om. 'Mind the body' heet het onderzoeksprogramma dat ze nu uitvoert. De prikkelende titel is een sneer naar de spagaat waarin we zijn beland. De spagaat van neurowetenschappen en psychologie.

We zijn grootgebracht met het idee dat het lichaam een machine is, met het brein als hoogste bestuursorgaan. Een machine, een systeem van draden, stroompjes, schakelingen, chemische reacties, en verder niets. Een ziekte is dan een hapering in die machine, die opgespoord kan worden en door de arts gerepareerd.

De keerzijde: als het euvel niet in het mechaniek gevonden kan worden, heb je een probleem. Dan krijg je te horen dat het 'tussen je oren zit'. Want wat niet lichamenlijk te verklaren is, moet wel psychisch zijn. Dat psychologiseren levert in de ogen van een filosoof helemaal geen verklaring op, zegt Slatman, omdat volstrekt onduidelijk is hoe het geestelijke inwerkt op het lichamenlijke. "Het is vreemd dat medici uitgaan van een strikte scheiding van lichaam en geest, maar toch als vanzelfsprekend aannemen dat die geest op de een of andere manier kan inwerken op het lichaam."

Het probleem, zegt de filosoof, is dat geest negatief gedefinieerd is: geest is alles wat niet lichaam is. "Als medici zeggen dat een klacht psychisch is, en je vraagt wat ze bedoelen met psychisch, dan antwoorden ze: 'Alles wat niet lichamenlijk is'." Dat hebben we te danken aan René Descartes, de Frans-Nederlandse filosoof van vier eeuwen geleden. Descartes maakte onderscheid tussen lichaam en geest, toen nog ziel geheten. Dat lichaam was een machine die je kon demonteren en waaraan je kon sleutelen, maar wat die geest was bleef bij Descartes in het vage.

Pas op, zegt Slatman, die scheiding van lichaam en geest was eigenlijk een constructie van de filosoof, het resultaat van een denkoefening. Descartes bouwde zijn filosofie van de grond af op door te twijfelen aan alles en uit te komen bij zijn enige zekerheid: 'Ik denk, dus ik ben'. Dat in die denkoefening lichaam en geest werden gescheiden, betekent niet dat we dat vier eeuwen later ook moeten doen.

Het wetenschappelijke fundament voor haar onderzoek ontleent Slatman aan de Oostenrijks-Duitse filosoof Edmund Husserl en de Fransman Maurice Merleau-Ponty. Het zijn grondleggers van de fenomenologie, de filosofische denkrichting die heeft laten zien dat de mens meer is dan een rationeel denkende machine. "Merleau-Ponty verving in 1945 al het 'ik denk' van Descartes door 'ik kan'. Daarmee gaf hij aan dat onze omgang met onszelf, met onze situatie en met anderen, niet zozeer is ingegeven door een rationele geest maar door onze lichamenlijke mogelijkheden, vaardigheden en gewoontes. Ons lichaam moet niet alleen worden gezien als een object, maar ook als subject. Een subject dat de wereld ontsluit. Dat subject is niet langer dat onlicamenlijke spookachtige verschijnsel van Descartes. We zijn een belichamennde geest."

Ook nu vinden we het nog altijd heel normaal, dat de ene sporter 'meer talent', meer fysieke mogelijkheden heeft dan de ander. Dat een gedegen voorbereidende trainingsperiode, eveneens ondanks mogelijk tegenwerkende omstandigheden, voor iederéén noodzakelijk is. Dat de ene sporter veel beter in staat is, te denken: "Ik kan", mentaal sterker is. En daar naar presteert.

Soms is er niet zoveel nieuws onder de zon.

Hugo Tijsmans

9 December 2018
creating crossovers
The Netherlands
www.tilburg2018.nl

EUROPEAN
ATHLETICS

SPAR

CROSS COUNTRY
CHAMPIONSHIPS

Tilburg 2018

OFFICIAL PARTNERS

SPAR

LE GRUYÈRE®
SWITZERLAND

EUROVISION

HOST INSTITUTIONS

VOOR HET VOETLICHT

In- of outdoor hoogspringen: een kwestie van perspectief

Anita Meijer was een van de eersten die de floptechniek onder de knie had, maar had daar in die begintijd niet altijd wat aan. “Want dan had ik soms wedstrijden in het zuiden van het land, waar geen schuimrubber was. Dan moest ik dus gewoon weer schots gaan springen. Bij een wedstrijd in Duitsland heb ik toen nog een keer 1,66 gesprongen. Dat vond ik eigenlijk best wel knap.”

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Anita Meijer
<i>Geboren:</i>	6 november 1946 te Amsterdam
<i>Discipline:</i>	hoogspringen
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kamp. sen.:</u> hoogspr. ind. 1971
<i>Interlands:</i>	2
<i>EK indoor:</i>	1971
<i>Record:</i>	<u>Ned. recordhoudster:</u> hoogspr. ind. 1971-1972
<i>Pr:</i>	hoogspr. ind. 1,78 m

Het is niet overdreven om te stellen, dat onze Nederlandse vrouwen het op het wereldtoneel van de atletiek de laatste jaren goed doen. Als we bijvoorbeeld het aantal medailles van de laatste tien jaren, veroverd op grote internationale kampioenschappen (OS, WK, EK, WK indoor, plus EK indoor) bij elkaar optellen, wordt dat duidelijk. Waar onze mannen er in die tien jaar in totaal 16 scoorden, veroverden onze vrouwen er in dezelfde periode 40. Bij de mannen zaten daar 4 gouden medailles tussen (= 25%), terwijl de vrouwen er 14 van goud veroverden (= 35%). Degenen die in een grijs verleden rondbazuinden dat vrouwen zich maar beter niet met sport konden bezighouden omdat ze daar ten enen male ongeschikt voor waren, zouden zich bij dergelijke cijfers en masse in hun graf moeten omdraaien.

Toch is het ook bij de vrouwen niet overal rozengeur en maneschijn. Neem het hoogspringen. Op dit onderdeel hebben de Nederlandse vrouwen al tientallen jaren geen rol van betekenis kunnen spelen. De laatste hoogspringmedaille van een landgenote dateert uit 1975, toen Annemieke Bouma met een sprong over 1,80 m brons veroverde bij de EK indoor in het Poolse Katowice. Met zo'n sprong zou ze nu, 43 jaar later, zelfs nog dik Nederlands kampioene kunnen worden..!

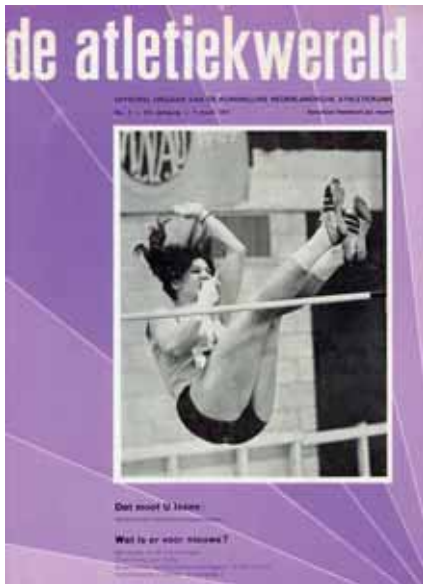
De laatste Nederlandse die op Olympisch niveau acteerde, was Ria Ahlers die in 1976 in Montreal met 1,84 m twaalfde werd.

Voortvarende start

En het was nog wel zo voortvarend van start gegaan, dat hoogspringen voor vrouwen. Op de allereerste Olympische Spelen waaraan vrouwen mochten deelnemen, die van 1928 in Amsterdam, was het gelijk raak: Lien Gisolf gaf het goede voorbeeld en veroverde het zilver. Een jaar later werd zij zelfs wereldrecordhoudster door als eerste ter wereld met 1,605 m de barrière van 1,60 m te nemen, om daar in 1932 zelfs 1,62 m van te maken. Vervolgens veroverde Nel van Balen-Blanken op de EK van 1938 met 1,64 m het zilver, waarna Fanny Blankers-Koen in 1943, midden in de oorlog, als eerste ter wereld met 1,71 m de grens van 1,70 passeerde. Dat wereldrecord bleef overeind tot in 1951. Zij zou ook best voor een of meerdere hoogspringmedailles hebben kunnen zorgen, als zij op internationale kampioenschappen voor dit onderdeel had gekozen. Na echter vijfde te zijn geworden op de Spelen van 1936 en vierde op de EK van 1946, gaf Blankers-Koen, zoals wij allemaal weten, bij volgende gelegenheden voortaan de voorkeur aan de sprint- en hordennummers.

Indoor hoger dan outdoor

In ons land duurde het na 1951 nog vijftien jaar, voordat dat hoogspringrecord van Fanny Blankers-Koen eraan ging. Pas in 1966 maakte Marianne Thomas er 1,73 m van. Vervolgens werd het nationale record in de jaren zeventig, als gevolg van de introductie van de floptechniek, onder aanvoering van Mieke van Doorn via 1,74 m in 1970 in vijf jaar tijd naar 1,88 m getild.

Opvallend in die periode is dat op enigerlei moment, in 1971, het nationale indoorrecord op 1,75 m terecht kwam, terwijl het buitenrecord dus nog op 1,74 m stond. Anita Meijer was hiervoor verantwoordelijk. Op de NK Indoor in Rotterdam van dat jaar kwam zij tot deze prestatie. De Sagitta-atlete, die als een van de eersten in ons land de floptechniek redelijk onder de knie kreeg, was er heel even de beste hoogspringster van Nederland mee.

Met haar indoorrecord van 1,75 m haalde Anita Meijer in 1971 de cover van de AW.

(foto Sport Expres, bron AW nr. 4 van 4 maart 1971)

Later dat jaar werd er door de toen vijftienjarige Annemieke Bouma orde op zaken gesteld, toen die het buitenrecord naar 1,76 m opkrikte.

Toch is het opmerkelijk dat bij het hoogspringen indoorrecords soms op een hoger niveau liggen dan outdoorrecords. Ook

momenteel speelt dat weer. Terwijl Nadine Broersen sinds 2013 met 1,90 m het huidige outdoorrecord op haar naam heeft staan, sprong in 2011 eerst Remona Fransen indoor naar 1,92 m, waarna Nadine Broersen zelf er in 2014 1,93 m van maakte. Anita Meijer weet wel hoe dat komt: “Door het perspectief achter de lat. Buiten heb je vaak het idee, omdat het zo ver weg is, dat die lat hoger ligt.” Niet zozeer de weersomstandigheden, die uiteraard ook van invloed kunnen zijn, bepalen dit verschil, legt zij uit, maar vooral hoe je als hoogspringer zelf tegen de lat aankijkt. Buiten heb je, als je naar de te overbruggen hoogte kijkt, de hemel als achtergrond. Daardoor lijkt de lat hoger te liggen dan in een indoorhal, waar het plafond van de hal, een wand of een tribune als achtergrond fungeert. Anita: “Daardoor kun je binnen vaak wat hoger springen. Ten minste, dat was altijd mijn idee, hoor.” Een aardig onderwerp voor sportpsychologen, lijkt mij.

Anita Meijer heeft wel recht van spreken, want praktisch het hele leven van de Amsterdamse heeft in het teken gestaan van de sport cq de lichamelijke opvoeding. Eerst was daar haar atletiekloopbaan, die rond haar vijftiende begon en vervolgens haar beroep van gymnastieklerares op een middelbare school, het Calandlyceum –voorheen de Osdorper Schoolgemeenschap– in Amsterdam, waar zij 40 jaar lang les heeft gegeven.

Broek uit

Het begon voor Anita Meijer allemaal rond 1962. Ze had op de waterpadvinderij gezeten (“ik zeilde en kanode altijd”) maar was, in navolging van haar jongere (!) broer, die op AAC zat, op atletiek overgestapt door zich bij Sagitta aan te melden. Jan Blankers –wie

anders– zag het daarna al gauw. Anita: “Het was op een avond en ik sprong met een trainingsbroek aan, want het waren trainingswedstrijden. Toen zei Jan Blankers van: *trek je broek ‘ns even uit*, hahaha. Ik zeg: maar d’r zit niks onder! Ik had zo’n maillot aan. Toen zei die... mocht ik van hem alleen maar verder met hoogspringen. Ja, ik was niet echt lenig in mijn heupen of zo, maar ik had wel een enorme sprongkracht.”

Blankers had het voor de zoveelste keer goed gezien. Want al in 1964 werd Anita Meijer met 1,45 m derde bij de nationale jeugdkampioenschappen en een jaar later was zij met 1,60 m op de nationale ranglijst opgeklommen naar de vierde plaats, al moest ze die met enkele andere hoogspringsters delen.

Bunkeren op de sportacademie

In 1964 was de Sagitta-atlete intussen gestart met haar opleiding aan de sportacademie. Juist in die tijd kreeg ze een aanbod van Bayern Leverkusen om daar te komen trainen. Anita: “Een heleboel mensen raadden mij toen aan: maak eerst de academie maar af. Achteraf is dat ook beter geweest, want ik was heel gevoelig voor blessures. Dat was ook de reden dat ik niet veel aan de atletiektraining toekwam, want ik moest echt hard bunkeren op de sportacademie, vooral met turnen, want daar was ik niet zo goed in. Eigenlijk ben ik in 1968, na de sportacademie, pas echt begonnen te trainen.”

Een goede basisconditie had Anita Meijer desondanks natuurlijk wel. Anders word je geen nationaal kampioene op de 4 x 100 m estafette, zoals in 1966, toen zij samen met Ciska Jansen, Hilda Slaman en Stans Brehm in 48,0 s naar de overwinning snelde. Een scherpe tijd, want het nationale record voor clubteams stond toen al jaren op 47,6 s, eveneens op naam van Sagitta.

De eerste

In 1968 stond Anita Meijer aan het eind van het jaar met 1,66 m, nog met de schotse sprongtechniek –hoger zou ze hiermee niet komen–, bij de beste drie van ons land, een jaar later gevolgd door een vierde plaats bij de NK in Groningen, al kwam ze dat jaar niet hoger dan 1,60 m. In 1970 werd ze opnieuw vierde op de NK, nu echter met 1,66 m met de floptechniek, waarop ze aan het begin van dat jaar was overgestapt. Een ijverige Cor Tissot van Patot had eerder van een van haar eerste ‘flopsprongen’, een sprong over 1,60, een fotoserie gemaakt, die hij prompt in de Technische Rubriek van de AW van 5 november 1970 uitgebreid besprak. Anita: “Ik was eigenlijk een van de eersten die de flop sprong. Want, dat vertel ik mensen wel eens, dan had ik soms wedstrijden in het zuiden van het land, waar geen schuimrubber was. Dan moest ik dus gewoon weer schots gaan springen. Bij een wedstrijd in Duitsland heb ik toen nog een keer 1,66 gesprongen. Dat vond ik eigenlijk best wel knap.”

Inmiddels had Anita echter in de loop van het seizoen 1970 met de floptechniek alweer flinke vooruitgang geboekt, want in september stelde ze haar PR van 1,66 in één klap bij

tot 1,72 m. Ineens was ze dus nog maar 2 cm verwijderd van het eerder gememoreerde nationale buitenrecord.

Panorama

Toen volgde in 1971 dat NK Indoor met die 1,75. Met die prestatie sprong ze zich rechtstreeks in de selectie voor de EK in Helsinki dat jaar en de Olympische Spelen van München in 1972, terwijl ze zich ineens ook voor de EK Indoor in Sofia had gekwalificeerd. Anita Meijer was plotseling een bekende Nederlandse. Het weekblad 'Panorama', in die tijd toch al kien op het op de foto vastleggen van in het oog springende atletes, was er als de kippen bij en wist Anita Meijer over te halen om met kleren en al een flosprong te maken.

[Met kleren en al over de lat in weekblad 'Panorama'](#).

(foto beschikbaar gesteld door Anita Meijer)

De euforie was van korte uur. In Sofia belandde ze weer met beide benen op de grond. “Nou, dat was geen succes. Het werd rechtstreeks uitgezonden en ik was natuurlijk zenuwachtig. Nu dacht ik altijd dat de 1,80 er wel inzat. Er zat bij mij altijd heel veel ruimte boven de lat, alleen haalde ik hem er met mijn hiel vaak af. Maar in Sofia schrok ik mij dood. Ik was de enige West-Europese, de rest was allemaal Oost-Europees, maar het waren allemaal –dat beeld zie ik nog voor me– van die hele lange enden..! En ik was 1,71. Ik ben bij het inspringen ook meteen door mijn enkel heengegaan. Toen zag ik wel dat ik nog lang niet aan de hoogtes van die Oost-Europesen toe was”, herinnert Anita Meijer zich. Ze eindigde er met 1,60 m, 15 cm onder haar record, stijf als laatste.

Achillespeesblessure

Kort daarna kreeg ze last van een hardnekkige achillespeesblessure. Anita: “Eerst heb ik daar van dokter Strikwerda injecties voor gekregen, maar dat hielp helemaal niet. Totdat ik op Papendal was en dokter De Jongste een foto van mij had genomen. Die zei: *je hebt je voet gebroken. Ik bel even een orthopeed in Emmen.* Hij belt en die zegt: *hoe oud is zij? Van '46? Maak dan eens een foto van de andere voet.* Wat bleek? Die zag er precies zo uit. Mijn voetwortelbeentjes zijn allemaal gebroken geweest! Het schijnt dat mensen die in 1946 geboren zijn, heel veel botafwijkingen hebben, omdat hun ouders in de oorlog kalkgebrek hebben gehad. Die botafwijkingen ontstaan al tijdens de ontwikkeling, dus voor de geboorte. Als ik nooit aan sport had gedaan, had ik dat natuurlijk nooit geweten. Maar De Jongste wist het dus ook niet. Daardoor zitten in mijn voeten die botjes allemaal heel rommelig bij elkaar. Ik wikkel mijn tenen ook niet goed af, die zijn allemaal vastgegroeid. Door het vele afzetten bij het hoogspringen krijg je dan natuurlijk een

ontsteking aan je achillespees. Ik kon helemaal niks meer. Toen hebben ze mijn voet in een spitsvoet gezet, in het gips. Ergens in juli, dacht ik, want ik heb er zelfs nog even les mee gegeven, totdat ik door de inspectrice van het veld af werd gehaald, hahaha.”

Goed, zowel Helsinki als München kon ze dus vergeten. Het duurde lang, enkele jaren, voordat Anita Meijer haar oude vorm weer had teruggevonden. Pas in 1973 wist zij weer over 1,70 te springen, om ten slotte in 1974 met een PR-prestatie van 1,78 derde te worden bij de NK Indoor en later, buiten, met 1,70 zesde. De concurrentie sprong toen echter allang 1,80 en hoger. Anita: “Ik dacht: nou ben ik te oud. Toen geloofde ik het wel, was ik er klaar mee.”

Ze concentreerde zich daarna op haar baan als gymnastieklerares, maar verloor de atletiek nooit uit het oog. Als trainster bij Sagitta begeleidde ze diverse talenten, zoals Edwaria Sardjoe (Anita: “Die heeft 1,82 gesprongen, geloof ik”) en Lenie Ponstein (“Die is ook naar de Sportacademie gegaan en heeft nog bij mij gehospiteerd”), totdat het haar allemaal te veel werd. “Ik had er op een gegeven moment geen zin meer in. Ik bedoel, als je ook al 29, 30 uur in de week voor de klas staat... Bovendien skiede ik veel, twee keer per jaar. Daarna ben ik heel veel gaan reizen.”

LOOT-project

Begin jaren negentig zette Anita Meijer, tezamen met enkele leraren uit Den Haag en Arnhem, het zogenaamde LOOT-project (Landelijk Overleg Onderwijs Topsport) op. Anita: “Dat wil zeggen dat kinderen die goed waren in sport, een speciaal sportprogramma kregen en bepaalde vakken mochten missen, waardoor ze dus meer tijd hadden om hun sport te oefenen. Nu is dat algemeen bekend, maar ik ben daar dus met het Calandlyceum, samen met die scholen in Den Haag en Arnhem, in ‘90/’91 mee begonnen. In een periode dat ik veel last had van mijn rug –mijn tussenwervelschijven waren verkalkt, een andere geboortefwijking; later, in de overgang, is dat gelukkig allemaal weer ontkalkt– had ik taakuren om die kinderen te begeleiden. Deborah den Boer was zo’n atlete, die was als jong meisje al heel goed. En de oudere broer van Jamile Samuel, Tjendo, zat ook in die begeleiding, kan ik mij herinneren. En later ook Nicky van Leuven. Die had ik dus onder mijn hoede. Maar er zaten leerlingen voor alle sporten. Martin Verkerk, de tennisser, bijvoorbeeld. Daar maakte je dan een heel rooster voor. Dan hoefden ze geen gymnastiek te doen, geen handwerken of handenarbeid. Ze konden dus ook in twee jaar examen doen.”

Golfen

Zo bleef Anita Meijer dus ook las gymnastieklerares actief voor de topsport. Tot haar pensioen in 2008. Nu gaat ze helemaal op in het golfspel. Anita: “Dat doe ik al 20 jaar. Maar ik ben niet goed, hoor! Ik vind het heerlijk om buiten te zijn. En om te bewegen. Dat heeft bij mij altijd voorop gestaan. Want ik fitness ook twee, drie keer in de week.”

Alleen zingen, daar doet ze niet aan. Dat laat ze liever over aan haar Rotterdamse naamgenote.

Piet Wijker

Een heerlijk fietsuitje met de vrienden van de atletiek

Een groep van elf personen is op zaterdag 1 september vanuit Alverna (gemeente Wijchen) vertrokken voor een tocht met de fiets. De tocht van ± 45 km voerde door de natuur van de Berendonk, de Overasseltse- en Hatertse Vennen, de landbouwgebieden van Nederasselt en de uiterwaarden van de Maas.

Klaar voor het vertrek.

Na elkaar eerst hartelijk begroet te hebben werd, na een tweede bakje koffie, tegen half twaalf besloten toch maar aan de fietstocht te beginnen en kwamen de fietsen tevoorschijn. Zij die in het hotel hadden geslapen, haalden die uit het

hotel: Marius Bos en Hugo Tijsmans. Zo ook de e-bike voor Annemarie de Boer (heel knap dat zij er weer bij was na haar herniaoperatie!). Ilja en Hans Keizer, Marianne en Rinus de Schipper en Ellen van de Bunt en Riet van der Enden hadden hun fiets al van de fietsdrager gehaald. Zo kan de schrijver, die getrouwd is met Anneloes Beenakkers en in Wijchen woont, om half twaalf deze tien metgezellen op de startfoto zetten.

Onderweg is het historische stadje Grave bekeken, zijn de sluisen bij Grave en Heumen, een Mariakapelletje, de Sint Elisabethkerk en een bedevaartsplek bezocht! Om de koorts te verjagen heeft Ellen er een ruïne moeten beklimmen! Het verhaal wil namelijk dat daar een rovershoofdman, Walrick genaamd, huist met een aan zware koorts lijdende dochter Heribertha. Het eindigt met de wijsheid dat, door een lapje stof van de ziek in de boom bij de ruïne te hangen, de koorts bij de patiënt zal verdwijnen.

Een binnenvaartschip verlaat de sluisen bij Grave en Heumen. Er stond wel een verschrikkelijk grote schrijffout op die boot: Alja in plaats van Ilja!

Dat wilde Ellen uitproberen, die dus op zoek ging naar een lapje dat ze kon missen. Na dat gevonden te hebben diende zich het volgende probleem aan: de laagste tak hing een paar meter boven de grond! Juist, daar heb je de vrienden van de atletiek voor. Marius (80 jaar) hielp het “jongere zusje” op de muur van de ruïne en zo hangt het “relikwie van Ellen” nu in de boom te Overasselt!

Ellen van de Bunt bezig met haar koortsbestrijdings-actie.

Onderweg werden de nodige stops gemaakt om de keel en de tong te verwennen! De keel was steeds hard aan wat vocht toe vanwege het uitwisselen van zeer veel oude koeien, die uit de sloot werden gehaald. Dat leidde natuurlijk tot hoorbaar plezier!

Ja, er is heel wat af gelachen. Zelfs de servetten moesten worden gebruikt om de dansende tranen op te vangen!

Om van dit alles onderweg goed te kunnen genieten is de snelheid van 15 km per uur aangehouden en dat is iedereen zeer goed bevallen.

De volgende dag hebben we in een kleinere samenstelling nogmaals een kortere route rond Wijchen gefietst. Die liep nu vooral door landbouwgebieden, maar ook de plaatsjes Balgoij, Leur en Hernen werden aangedaan.

De tocht volgend jaar op 7 en 8 september zal vanuit Delft zijn en wordt een echte aanrader!

Wil je graag meer hierover lezen, ga dan naar www.vriendenvandeknau.nl

Fri Beenackers (tekst + foto's)

Aan het eind van de zaterdagmiddag wordt nagepraat bij restaurant St. Walrick in Overasselt en vooral veel, heel veel gelachen..

Nederlandse Atletiekdames op zee

Een intrigerende titel, vindt u ook niet? Wat zit daarachter? Toen Chris Konings mij in vertrouwen had verteld dat één van zijn vrienden schepen had aangekocht en iets “leuks” ging doen met de naamgeving van deze schepen, nam ik mij direct voor het bijbehorende verhaal te achterhalen voor plaatsing in De Vriendenband. De man van de schepen is een atleet, unieraadslid en vader van een tophoogspringer. Wie kan dat anders zijn dan Rein Amels, bij velen bekend als bezoeker van NK's om zijn zoon Douwe aan te moedigen. Op mijn uitnodiging voor een interview werd voortvarend gereageerd, zoals het een goed zakenman betaamt. Deze uitnodiging bereikte Rein tijdens het EK in Berlijn, alwaar hij tussen de wedstrijden door tot mijn groot genoegen de tijd vond om zijn verhaal op te schrijven. Bij deze introductie laat ik het en geef ik het woord aan Rein Amels. (cvdm)

“Eerst maar wat achtergrondinformatie. Sinds 2005 ben ik reder. We kochten toen namelijk ons eerste zeeschip, de Ammon, 3800 ton draagvermogen, direct van de werf. In 2007 volgde de Hathor, een zusje, ook als nieuw schip.

Zoals u weet sloeg in 2008 de crisis op de financiële markten toe en dus ook in de scheepvaart. Geen bank vertrouwde meer een andere bank en omdat vracht/lading meestal via letters of credit van de ene bank aan de andere bank wordt gefinancierd, was dit van het ene moment op het andere niet meer mogelijk.

Elk nadeel heeft zijn voordeel en ik wist toen al dat er aan het eind van de crisis kansen zouden komen. Maar ja, wanneer is de crisis ten einde, hoe lang duurt dat, vijf, zes, zeven jaar? Normaal wel maar nu duurde het wel lang, achteraf weet je dit haarscherp, maar als je er middenin zit is het moeilijk te herkennen.

Met wat hechte relaties hebben we fondsen bij elkaar gelegd voor een “opportunity fund”. Wanneer zich iets moois zou aandienen, konden we toeslaan. Eerst hebben we in 2014 nog een oud schip gekocht, de Roelof met 8100 ton draagvermogen en met twee 150 tons kranen. We veronderstelden dat de crisis wel voorbij zou zijn. Echter, 2014 was duidelijk nog te vroeg.

Totdat ik eind 2016 benaderd werd met de mededeling dat er vier schepen van een rederij uit Harlingen naar Malta werden gestuurd door de bank voor een gerechtelijke verkoop in verband met het faillissement van deze rederij. Eerst maar eens kijken wat voor schepen het zijn. Wie schetst mijn verbazing dat het de nieuwste schepen van deze rederij waren. Allemaal minder dan 3,5 jaar oud en ook met 2 keer 150 tons kranen. Ik kon mijn geluk niet op. Ik wist meteen; dit is het, hier hebben we op gewacht!

Samen met rederij Amasus uit Delfzijl hebben we een plan gemaakt om deze vis op het droge te krijgen. Ik ben op het vliegtuig gestapt om de schepen te inspecteren en om de bemanning, na de gerechtelijke verkoop, te rekruteren. De schepen lagen alle vier buiten op de rede voor anker.

Er moesten businessplannen geschreven worden om de bank te overtuigen. De projectnamen waren op dat moment Orange, White, Red en Blue. Al snel moesten daar de echte toekomstige scheepsnamen voor in de plaats komen. Mijn partner, Rederij Amasus, (het woord amasus is Latijn voor Eems naar de rivier de Eems die uitmondt in de zee bij Delfzijl) heeft als gewoonte om Eems vóór de namen van de schepen waar ze bij betrokken zijn te plaatsen. Omdat het ging om schepen met kranen, werd het al snel Eemslift.

Daarachter moet dan nog een onderscheidende naam geplaatst worden die ik als de andere 50% aandeelhouder mocht verzinnen. Omdat wij ons in de familie Amels nauw bij de atletiek betrokken voelen, kwam de gedachte op om nog levende, op internationale toernooien medailles winnende, Nederlandse atletiekvrouwen te vernoemen en zo zijn de namen

Eemslift Nelli, Eemslift Ellen, Eemslift Nadine en Eemslift Dafne ontstaan.

Zo zien de schepen er uit. (foto's Rein Amels)

Bij Amasus vonden ze het prachtig. “Supermooie namen Rein, want wat wij met deze schepen doen is ook echte topsport”. Het zijn namelijk mini heavy lifters, 106 meter lang en 16,4 meter breed, 4200 ton draagvermogen en met een heel slanke romp, zodat ze snel (16 knopen) kunnen varen. Ze zijn uitgerust met een boeg- en een hekschroef, zodat ze ook zonder sleepboten in heel kleine havens kunnen binnenkomen en manoeu-

vreren, terwijl ze toch wel een heel groot stuk van 300 ton met de twee kranen samen aan en van boord kunnen hijsen. Dit alles met een bemanning van slechts 10 man.

Eind 2016 werd het nog wel erg spannend, omdat de bankier een overdracht nog in 2016 eiste, waarschijnlijk om balans-technische redenen.

Dus overeenkomsten maken en tekenen, rechtbankzittingen op Malta afwachten, geld overmaken naar de notaris op Malta, schepen uitschrijven uit het Nederlandse Scheepsregister en opnieuw inschrijven. Dit alles rond kerstmis, maar op 29 december 2016 waren ze dan eindelijk alle vier echt van ons.

Vlak voor de kerst was ik aan boord en heb ik alle bemanningsleden kunnen overtuigen te blijven. Op 2 januari zat ik natuurlijk weer in het vliegtuig en nu met de nieuwe arbeidscontracten per 30 december 2016. Daarnaast waren de schepen inmiddels van hun ankerplaats naar de werf op Malta gevaren om gedokt te worden. Bij de vier schepen werden de oude rederijnaam en de oude scheepsnamen overgeschilderd en kregen zij hun nieuwe namen. Nadat ze allemaal in dok droog gezet waren en van een nieuwe laag onderwaterverf waren voorzien, is het viertal in de loop van januari 2017 voor hun nieuwe eigenaren gaan varen.

De vier Nederlandse atletiekvrouwen zijn inmiddels succesvol wereldwijd onderweg met project ladingen. In het kantoor

aan boord hangt naast het portret van Koning Willem Alexander het portret van de “God Mothers” met daaronder de atletiekmedailles en prestaties waar ze de vernoemingen aan te danken hebben.

Gelukkig worden er door steeds meer atletiekdames medailles gewonnen.”

*Rein Amels,
Berlijn, 5 augustus 2018*

sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnlijke. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de Sportcompressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de Herzog Sportcompressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

PRO
COMPRESSION

Met de Herzog Sportcompressiekousen blijft sporten leuk!

www.herzogmedical.com

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons **fitter**, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor **65-plussers**.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland **advies en ondersteuning**.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T: 0547 - 289 410 E: info@yalp.nl

**Ouderen
inbeweging**

Samen op een Olga Commandeur Plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

► Wat is er nou zo leuk aan jeugdathletiek?

Laat ik starten om wat meer duidelijkheid te geven over de titel van dit verhaal. Het gaat vooral om de jeugd onder de 16 jaar, oftewel de C-jeugd. Eind augustus, begin september trok deze groep veel aandacht tijdens –achtereenvolgens– de C-spielen in Amsterdam op 25 en 26 augustus, de C-interland in Münster op 1 september en de landelijke finale van de C-competitie op 8 september in Gorinchem. Het Jeugdfonds van de Vrienden is daar sterk bij betrokken: tijdens de C-spielen krijgen alle winnaars met een beste jaarprestatie een cadeaubon vanuit het Jeugdfonds en deelname aan de C-interland wordt financieel mogelijk gemaakt vanuit het Jeugdfonds, dat ook de oranje wedstrijdkleding beschikbaar stelt. Daarom terecht de vraag: waarom doen wij dat en wat is er nou zo leuk aan?

De reden waarom het Jeugdfonds zich om de jeugd bekommert staat in het beleidsplan: *Potentiële toppers en/of subtoppers stimuleren door het ter beschikking stellen van financiële middelen voor hen en eventueel voor hun begeleiding, teneinde de doorgroei naar de top te versnellen en/of zeker te stellen.* Dat doen wij dus al jaren, waarbij de focus voor individuele atleten toch vooral gericht is op de leeftijdsgroep 16–22 jaar en in groepsverband zeker ook voor de groep die iets jonger is: de C-jeugd. Bij grote toernooien, zoals een EJK of een WJK, zien wij te vaak dat atleten te maken krijgen met totaal nieuwe ervaringen, moeilijk met de druk kunnen omgaan en daardoor niet het beste uit zichzelf kunnen halen op het juiste moment.

Door al vroeg te beginnen met confrontaties op sterk bezette wedstrijden wordt geleerd om met die druk om te gaan. Dat kan op twee manieren gebeuren: bestaande wedstrijden sterker maken, of nieuwe (internationale) wedstrijden creëren. In 2018 hebben de

N'ketia Seedo won in Münster de 100 m in 11,76 s. De overmacht straalt er vanaf. (foto's Ed Turk)

zoeken naar deelname aan grote internationale evenementen, zoals in 2017 de Ruhr Games in Hagen.

Wat meer over de wedstrijden voor atleten onder de 16 (voorheen de C-jeugd). De C-spelen in Amsterdam waren druk bezet, perfect georganiseerd en resulteerden in veel mooie finales en prima prestaties. In Amsterdam werden maar liefst veertien beste jaarprestaties genoteerd, waarvan de 9,63 seconden op de 80 meter van N'ketia Seedo een "all times best" was, zeg maar Nederlands record. Een week later in Münster werden nog eens vijf beste jaarprestaties neergezet, waarvan er drie nog maar een week oud waren en tijdens de landelijke C-finale was er één evenaring van de beste jaarprestatie.

Nu wordt er vaak gesproken over het doorstromingspatroon vanuit de C-jeugd naar de senioren. Hierna zie je een tabel met daarin een overzicht van de –in totaal– zeventien (!) beste jaarprestaties van 2018 die in vijftien dagen tijd zijn gerealiseerd. Het zijn bijna allemaal vijftienjarigen en de grote vraag mag natuurlijk gesteld worden: waar zijn deze atleten over zeven jaar? Dus heb ik de boel omgedraaid en gekeken naar de beste jaarprestaties van 2011 op de onderdelen die nu –in twee weken tijd in 2018– verbeterd zijn. Deze meeste atleten van 2011 zijn nu 22 jaar. Wat inderdaad opvalt is dat van de toenmalige lijstaanvoerders er maar heel weinig nu nog op hoog niveau actief zijn. Eigenlijk zijn het er maar drie: Sybren Blok, Rik Taam en Tony van Diepen. Duik je echter dieper in de ranglijsten van 2011, dan zie je wel aardig wat atleten die doorgegroeid zijn: Sina Mai Holthuijsen; Eva Hovenkamp; Marijke Boogaard; Killiana Heijmans; Inge Drost; Veerle Bakker; Maayke Tjin-A-Lim; Dominique Esselaar, om zo maar een greep uit de toenmalige talenten te doen.

Cat	Onderdeel	2018		2011	
		Prestatie	Naam	Prestatie	Naam
MC	80 m	9.63	N'ketia Seedo	10.06	Gabriella v. d. Wijck
MC	80 m H	11.71	Ruth Vogels	11.93	Chanté Samuel
MC	1500 m St	5.15.93	Laura van Langen		
MC	Discus	38.84	Audrey Jacobs	33.41	Fabiënne Stoffels
MC	Kogel	14.41	Danara Stoppels	13.57	Shareday Curiel
MC	Kogelsl	45.29	Audrey Jacobs	49.35	Gabriella Chatzaki
MC	Ver	5.62	Britt de Blaauw	5.46	Lianne van Krieken
MC	HSS	11.34	Nina Borger		
JC	300 m	37.20	Jonathan Pronk		
JC	100 m H	13.35	Gabriel Emmanuel	13.45	Sybren Blok
JC	300 m H	41.20	Jeff Tesselaar	39.86	Thomas Potma
JC	800 m	2.00.49	Beer Harms	1.59.40	Tony van Diepen
JC	1500 m St	4.37.70	Luca van Diepen		
JC	Kogel	17.50	Sebastian Bonte	16.56	Maarten Snoeken
JC	Kogelsl	55.75	Floris Smink	48.80	Joris van der Hoven
JC	HSS	12.73	Anton Sarnatsky		
JC	Hoog	1.90	Jamie Sesay	1.96	Rik Taam

De vraag die gesteld mag worden is, of het hoofddoel van jeugdathletiek de doorstroming naar de senioren is. Of mag er ook waarde gehecht worden aan het gegeven, dat bewegen op een leuke en goede manier op jonge leeftijd bijdraagt aan een gezonde leefstijl? De door de Atletiekunie gepresenteerde Visie op jeugdathletiek van 2 december 2013 zegt:

“Er wordt wel gedacht dat bij deze leeftijdsgroep vooral moet worden gespeeld tijdens de training, maar dat is een foute gedachte. Bij elke leeftijdsgroep moet gespeeld worden!” En dat is veelzeggend. Degenen, die in Amsterdam langs de baan stonden en de supporters in Münster hebben de sfeer geproefd en het plezier gevoeld. Een prachtig voorbeeld was voor mij de 3000 meter in Münster, waar Tess van Randwijk van start af aan de kop nam en met een halve baan voorsprong won in een tijd van 10.11,82 en daarmee de dagprijs voor de beste prestaties bij de meisjes verdiende. Het mooiste daaraan vond ik wel dat bij iedere ronde Tess in de bocht na de finish het Oranje supporterslegioen onder luid gejuich passeerde en telkens de hele bocht met een brede lach aflegde. Plezier in de sport op jonge leeftijd maakt van atletiek ook een spel. Gamen op een PC is dat ook, maar bepaal zelf maar wat het meest waardevolle is.

Haar goede prestatie op de 3000 m leverde Tess van Randwijk de dagprijs op.

In Münster stond plezier voorop, de vele meegereisde ouders lieten dat ook blijken en de –geheel belangeloos– aanwezige trainersstaf, die bestond uit Betty Hofmeijer, Hans Arnhard, Daan Meyer, Nils Pennekamp, Hans Coolen, Marlies Larsen en Joep Jansen onder leiding van delegatieleider Marjan Olyslager wisten sfeer, plezier en prestatie prima te combineren.

Deelnemen aan dit soort wedstrijden heeft 3 voordelen:

1. Ervaring opbouwen bij grote wedstrijden door sterkere tegenstand.
2. Leren omgaan met wat meer druk.
3. (Telt bij de jeugd heel zwaar) Het mogen uitkomen voor en in “Oranje”.

Voor degenen, die het willen weten nog even de uitslag. Bij ieder onderdeel tellen van ieder land twee atleten. De beste krijgt 5 punten en vervolgens nr 2: 3 pnt; nr 3: 2 pnt; nr 4: 1 pnt.

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.

In onderstaande tabel is in een oogopslag te zien hoe de verhoudingen lagen.

Onderdeel	Jongens		Meisjes	
	NL	NRW	NL	NRW
100 m	8	3	6	5
300 m	4	7	7	4
800 m	7	4	3	8
3000 m	7	4	8	3
80 m Horden	7	4	6	5
300 m Horden	5	6	7	4
Hoog	6	5	4	7
Polshoog	3	8	8	3
Ver	6	5	0	8
HSS	7	4	8	3
Kogel	8	3	5	6
Discus	6	5	8	3
Speer	8	3	8	3
Kogelslingeren	7	4	8	3
4 x 100 m	3	5	5	3
Totaal	92	70	91	68

Dat Nederland deze wedstrijd opnieuw won is leuk, maar niet het belangrijkste. Agatha Christie, de bekende Britse schrijfster van detectives heeft eens gezegd:

Een van de gelukkigste dingen die je kan overkomen in het leven is, denk ik, een gelukkige jeugd.

De winnende Nederlandse U16-ploeg in Münster.

begonnen is als sprinter op de 80 meter.

Of zoals Confucius zei: *Pas op de jeugd. Je weet niet hoe ze zich ontwikkelen zal.*

Wij als Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek blijven daarom ook de boel in de gaten houden.

Wim van der Krogt

Voetlichtflits – Doping special

Het onlangs door het wereldantidopingagentschap WADA genomen besluit om de schorsing van het Russische antidopingbureau RUSADA op te heffen, heeft wereldwijd voor zeer controversiële reacties gezorgd.

Aan de ene kant is er bijvoorbeeld de atletencommissie van het IOC, waarvan een grote meerderheid voor is. Het besluit zal voor meer transparantie zorgen, omdat er meer getest gaat worden, verwacht men. Een algemene straf is bovendien niet eerlijk voor hen die zonder doping sporten. Al is er maar één schone Russische atleet, dan nog heeft die het recht beschermd te worden, is het standpunt.

Anderzijds stelt EAA-voorzitter Svein Arne Hansen, dat het WADA-besluit voor onduidelijkheid zorgt over het handhaven van de regels in de mondiale sportwereld op een moment dat sterk leiderschap juist gewenst is. Rutger Smith –onze voorzitter refereert er in zijn voorwoord ook al naar– is furieus. “Als WADA Rusland weer toelaat, zijn we op een punt gekomen dat we ons moeten afvragen of we doping niet gewoon moeten legaliseren. Dat zou wel het einde betekenen van integriteit en ethiek in de sport.”

Intussen legt de IAAF het besluit van het WADA naast zich neer en wacht eerst een rapport van een eigen onafhankelijke werkgroep af, dat pas in december zal worden gepubliceerd.

Vanzelfsprekend is het dopingvraagstuk ook in mijn Voetlichtinterviews meermalen ter sprake gekomen, al gaf ik het onderwerp tot nu toe meestal geen plaats in het uiteindelijke artikel. Nu er een aanleiding is om de diversiteit in de visies hier nog eens de revue te laten passeren, doe ik een greep uit de opmerkingen van enkele van de Vrienden met wie ik de laatste jaren heb gesproken.

Hilda van Doorn:

(Over de clubarts van Ajax, dokter Rolink, nadat Jan Blankers haar vanwege een achillespeesblessure naar hem toe had gestuurd)

“Jan zei: daar heb je wat aan. Maar Rolink had een stempel van doping op zich, dus toen die zei: *nou, daar kan ik wel iets voor geven, maar dan mag je niet hardlopen*, heb ik gezegd: dat doe ik niet. Dat vond Jan Blankers maar niks, maar ik heb het niet gedaan.”

Simon Vroemen:

(Over het WADA)

“Het is een organisatie die heel erg nodig is. Alleen vind ik dat het WADA door een onafhankelijk bureau gecontroleerd zou moeten worden. Nu is het toch nog steeds de slager die zijn eigen vlees keurt. Dat vind ik het enige jammere.”

Ellen Joachim-Ort:

(Over de professionalisering van de sport en de daarmee gepaard gaande groeiende financiële belangen)

“Ik vind het echt heel erg dat de sport door de doping zo negatief is veranderd. Dat je zó goed wilt zijn dat je naar dat soort middelen grijpt, dat kan ik niet begrijpen. Maar het is nu financieel allemaal en dat is de bottleneck.”

Eltjo Schutter:

(Over het niveau van de dopingcontrole)

“Ik denk dat het niveau van de dopingcontrole gewoon heel goed is, al zal je doping nooit honderd procent weg kunnen krijgen. Maar ik geloof ook niet zo hard in doping, hoor. Ja, wel natuurlijk in de tijd van de echte anabole steroïden. Daar val je tegenwoordig zo mee door de mand. Maar een snuffje tegen inspanningsastma of zo, daar ga je echt niet beter van presteren.”

Harry Janssen:

(Over de ontwikkeling om bewaarde urinemonsters jaren later opnieuw te controleren met verbeterde testmethodes)

“Ik vind het een beetje vergezocht. Wat kun je nog bewijzen, enkele jaren later? Wat gebeurt er met die stalen, als die een paar jaar blijven liggen? Ik vind dat als je wilt betrappen, moet je dat à la minute doen en niet jaren later komen zeuren met: ja maar, toen. Nee, nee, geen goed idee.”

Piet Wijker

Vrienden Golftoernooi 2018

Van het door Olga Commandeur georganiseerde en naar verluid geslaagde en gezellige Vrienden Golftoernooi op 3 augustus jl. in Wijdewormer ontvingen wij jammer genoeg geen verslag.

Wij volstaan derhalve met een foto van de organisatrice van het toernooi en de winnares.

(red.)

Olga Commandeur (rechts) draagt het stokje (nou ja, bij wijze van spreken dan) over aan de winnares van het toernooi, Jenny Struijk.

(foto: Frank Waanders)

Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organizing athletics events
- Specialists in sports marketing and sponsoring

www.globalsportscommunication.nl

Global Sports
Communication

Onze jarige Vrienden

Onlangs is besloten om het jarenlange onderscheid dat in dit jarigenoverzicht werd gemaakt tussen leden en donateurs, te laten vervallen. Voortaan zal er één lijst met jarigen worden gepubliceerd, ongeacht de status van de betreffende jarigen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

November 2018

1 Robert Decates (51)	13 Ad Persoons (83)
3 Ellen Joachim-Ort (79)	13 No op den Oordt (77)
3 Marko Koers (46)	16 Hugo Tijsmans (74)
4 Aad Grimbergen (76)	16 Martijn van der Vis (26)
5 Peter Verlooiij (67)	17 Jan Vermeulen (78)
6 Freek Stam (76)	18 Chris van der Meulen (76)
6 Anita Meijer (72)	20 Hans-Peter Dries (74)
6 Hugo de Haan (34)	21 Annetien v Alphen de Veer-Paulen (84)
9 Henk Heida (86)	21 Justus Hartkamp (51)
9 Ed Turk (74)	26 Fons Mok (55)
9 Raymond Heerenveen (70)	27 Eric van Amstel (64)
11 John Schoemaker (71)	28 Agnes Popkema-van Wijk (60)
12 Ingrid van Crugten-Zwegers (61)	29 Kris Vasse (79)

December 2018

1 Ella Hoogendoorn-Deurloo (74)	6 Bert Huizinga (69)
1 Ina Blauw-Scholte (71)	7 Ron Popma (77)
3 Jaap van Amsterdam (60)	10 Atie Veltman-Wormsbecher (87)
4 Dick Jansen (84)	12 Hans van der Kooij (73)
4 Wim Berkhout (72)	14 Toos Hofstede-Mutter (81)
5 Wim Peeters (45)	15 Ineke Bonsen-Pérukel (73)
6 Janny Logger-Bouma (84)	16 Marti ten Kate (60)

19 Cobie Körmeling (66)

21 Thea Kupers-Hermesen (62)

26 Heino Stroet (54)

27 Rob Schuurman (56)

28 Ton Baltus (53)

29 Peter Nederhand (86)

26 Jeanne Noorderbos-van Diesen (79)

26 Riet van der Enden (69)

29 Rudie Verriet (62)

30 Marianne Schipper-Burggraaf (70)

30 Hugo Kusters (5)

Bijzondere jarige

Riet van der Enden, hier op de reünie van 2015 in Maarn.

(foto Ed Turk)

nog steeds. Voor volgend jaar heeft ze de organisatie hiervan alweer voor haar rekening genomen.

Intussen is één ding duidelijk: van alle leden is er maar een die al vijftien jaar lang geen felicitatiekaart van onze vereniging heeft ontvangen en dat is Riet van der Enden zelf. Eind december hoopt zij haar 69-ste verjaardag te vieren. Wordt het dan niet 'ns hoog tijd, dat zij hier in het zonnetje wordt gezet? Wij vinden van wel.

Piet Wijker (m.m.v. Hugo Tijsmans)
